

РЕШЕНИЕ

№ 1740

гр. София, 17.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 22.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12347** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) вр. Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Делото е образувано в изпълнение на решение № 15600 от 16.12.2020г. по адм.дело № 12570/2019г. на ВАС, петчленен състав, II колегия, с което по компетентност на АССГ е изпратена искова молба по иск на С. Б. Д. срещу Министерство на вътрешните работи(МВР) за обезщетение в размер на 9 110,76лв., ведно със законната лихва, за период от шест месеца от отстраняването му от служба на 19.12.2016г. със заповед № 8121К-5079 от 19.12.2016г. на министъра на вътрешните работи, отменена с цитираното решение на ВАС.

Ищецът твърди, че вследствие на отменения акт, му е причинена вреда, изразяваща се в лишаване от трудово възнаграждение за периода през който е бил временно отстранен от служба от 19.12.2016г. до 19.06.2017г. (по аргумент на чл. 214, ал.4 ЗМВР), като не е бил и обществено осигурен по силата на разпоредби на КСО. Навежда доводи, че поради висящото дисциплинарно производство, за времето, през което е бил отстранен от длъжност, не е имал възможност да прекрати едностранно служебното правоотношение, бил е лишен от възможност да изпълнява друга държавна служба или да извършва друга дейност, освен ако дейността е научна, преподавателска или по упражняване на авторски права. Моли да бъде постановено решение, с което Министерство на вътрешните работи да бъде осъдено да заплати обезщетение в размер на 9 110.76 лв., представляващо шест brutни трудови

възнаграждения за периода на отстраняването му от длъжност и конкретно за времето от 19.12.2016 г., датата на издаване на заповедта за временно отстраняване до 19.06.2017 г., датата на прекратяване на служебното му правоотношение поради налагане на дисциплинарно наказание "уволнение".

С молба от 20.01.2020г. пълномощникът на ищеца прави уточнение на иска, като ведно с претендираната сума, която възлиза на 9110,76лв., претендира и законната лихва върху нея, до окончателното ѝ изплащане.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си представител, поддържа исковата молба на заявените в нея основания. Претендира сторените по делото съдебно-деловодни разноски по представен списък.

Ответникът Министерство на вътрешните работи (МВР), чрез пълномощник гл. юрисконсулт Р. М., в отговор на искова молба оспорва иска като недопустим по отношение на МВР, като счита, че СДВР притежава правна и финансова самостоятелност и поради тази причина следва да бъде конституиран като надлежен ответник, а МВР да бъде заличен като такъв. Посочва, че в случай, че съдът приеме, че искът е допустим, то същият се оспорва изцяло и по основание, и по размер. Моли за съдебно решение, с което искът да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен и недоказан.

В съдебно заседание, МВР се представлява от юрк. М., която излага съображения, че не са налице условия за изплащане на обезщетение на ищеца Д., т.к. на основание чл. 237, ал.6 от ЗМВР, в случаите на отстраняване от длъжност по реда на чл.214, ал.4 от ЗМВР, когато дисциплинарното производство по ал. 1, т. 1 и ал. 2 бъде прекратено или когато на служителя не бъде наложено наказание "уволнение", той се възстановява на заеманата длъжност и му се изплаща възнаграждението за времето на отстраняване. В случая, уволнението на ищеца е потвърдено с решение №10413/04.06.2019г. на петчленен състав на ВАС, поради което същият не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение.

С молба от 19.05.2021г. ищецът, чрез пълномощника си, е направил искане за конституиране и на Столична дирекция на вътрешните работи(СДВР) като ответник по делото. С протоколно определение от 01.06.2021г. съдът е конституирал СДВР като ответник и на основание чл.131 от ГПК на същият е изпратена искова молба, ведно с приложенията към нея, предоставен му е 14 дневен срок за отговор. С писмен отговор от 21.06.2021г., чрез процесуалния си представител, оспорва изцяло предявената искова претенция. Излага подробни доводи за неоснователност и недоказаност на същата.

В съдебно заседание ответникът СДВР, чрез юрк. В., оспорва предявения иск. Прави възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ц., дава заключение, че искът е неоснователен и недоказан.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

С вх. № 303/06.01.2022г. по описа на АССГ, СДВР представя по делото копия на документи, касаещи С. Д., изпълняващ длъжността полицейски инспектор V степен в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 07 Районно управление при СДВР до 25.07.2017г., а именно: Заповед № 31090/04.05.2001г. за назначаване на служител, Акт за встъпване в длъжност от

07.05.2001г., Заповед № 513з-2396/17.04.2015г. за преназначаване, Акт за сдаване на длъжност и копие на акт за встъпване в длъжност от 22.04.2015г., Заповед № 513з-4188/29.06.2015г. за определяне на основно месечно възнаграждение, Заповед № 513з-4602/09.07.2015г. за определяне на допълнително възнаграждение и платежна бележка от 29.12.2021г. за получено основно възнаграждение през м.декември 2016г. От доказателствата, приложени към адм. дело № 2657/2017г. по описа на ВАС и адм. дело № 12570/2019г. по описа на ВАС, приобщени като доказателства по настоящото дело се установява, че със Заповед с рег. №8121к-5079/19.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, ищецът временно е отстранен от длъжност на основание чл.207, ал.1, т.1, ал.2 във вр. чл.214, ал.2 от ЗМВР. Заповедта е получена и подписана от С. Д. на 09.01.2017г.

С влязло в сила съдебно решение № 15600/16.12.2020 г. по адм. д. № 12570/2019г. на ВАС е отменено решение №10987/15.07.2019г. по адм. Дело 2657/2017г. на ВАС и е отменена заповед рег. №8121к-5079/19.12.2016г., на Министъра на вътрешните работи.

По делото е налично писмо изх.№ 1023-40-297#1/02.12.2021г. по описа на НОИ, от което е видно, че съгласно наличната информация за деклариран осигурителен доход по чл.5, ал.4 от Кодекса за социално осигуряване от Регистъра на осигурените лица на НОИ за лицето С. Б. Д. с ЕГН [ЕГН], съгласно цитирания период в съдебно удостоверение от 19.12.2016г. до 19.06.2017г., има данни за осигуряване с код за вид осигурен 06 за военослужещи по ЗОВС на Република България от 19.12.2016г. до 08.01.2017г.

В хода на съдебното производство по искане на ищеца е назначена съдебно-счетоводна експертиза, от която се установява, че С. Д. е отработил 3 дни през м.12.2016 г., при основна заплата 937,00 лв. Работните дни през м.12.2016 г. са 21 раб.дни, за три дни лицето получава основна заплата 133,86 лв. /937,00 : 21 р.дни = 44,62 лв. възнаграждение за 1 работен ден x 3 раб.дни/. За 3 работни дни са изчислени и допълнителните възнаграждения, посочени в чл.239, ал.1, т.2 от Закона за МВР, които ще се вземат предвид при изчисляване на обезщетението на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ: 1/ за прослужено време 40 % /133,86 лв. x 40 % = 53,54 лв. за три работни дни;/ 2/ за патрулно-постова дейност и опазване на обществения ред 80% от 140,00 лв., съгласно Заповед №513з-4602/09.07.2015 г. / 140 лв. x 80% = 112,00 лв. за пълен месец/21 раб.дни = 5.33 лв. за ден x 3 отработени дни = 16,00 лв./.. Тези суми на допълнителните възнаграждения, посочени по-горе се установяват и в приложената Платежна бележка за м.12.2016 г. на С. Д..

Вещото лице дава заключение, че лицето е в отпуск по болест до 30.01.2017 г., за който период е получил обезщетение, поради което претендираното обезщетение изчислено за периода от 31.01.2017 г. до 19.06.2017 г., е в размер на 6 604,36 лв.

Съдът прие изслушаното в съдебно заседание и неоспорено от страните експертно заключение като обективно и компетентно изготвено.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск е допустим, като предявен от процесуално легитимен субект и пред компетентния да го разгледа съд.

Първоначално искът е предявен срещу МВР, като се претендират вреди от незаконосъобразен акт на Министъра на вътрешните работи –Заповед № 8121К-5079/19.12.2016г. за временно отстраняване от длъжност. Съгласно

изискванията на чл. 205, ал.1 от АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отмененият акт, от който се претендират вредите, е издаден от министъра на вътрешните работи, който е органът издал незаконосъобразният акт, а Министерство на вътрешните работи е юридическото лице, в чиято структура е този орган. Горното следва и предвид разпоредбата на чл. 207, ал. 1, т. 1 и чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Именно за това този ответник е пасивно легитимиран да отговаря по предявения иск в настоящето производство.

Разгледан по същество, искът е частично основателен, по следните съображения:

В конкретната хипотеза ищецът твърди, че в резултат на незаконосъобразното му отстраняване от длъжност с отменената заповед, е бил лишен от правото за полага труд и да получава възнаграждение. Съдът намира, че доколкото в глава единадесета "Обезщетения" в ЗМВР липсва конкретна норма, уреждаща длъжността на обезщетение, поради неправомерно отстраняване от длъжност, и не са налице разпоредби препращащи към ЗДСл, то възможността да се претендира такова е по реда на чл. 1 от ЗОДОВ.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност“.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безспорен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно:

1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/ бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение;

2.настъпили вреди и

3.наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Посочените предпоставки следва да се установят кумулативно, като липсата на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Доказателствената тежест за установяване предпоставките за реализиране отговорността по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ е на ищеца, по аргумент от разпоредбата на чл. 154, ал.1 от ГПК, във вр. чл.144 от АПК, съгласно която всяка страна следва да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. С определение от 15.04.2021г. съдът е указал на ищеца доказателствената тежест в процеса.

С оглед установената фактическа обстановка, посочена по-горе и на база събраните доказателства, настоящият състав приема, че са налице посочените по-горе кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника МВР по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Установено е от доказателствата по делото, че с влязло в сила съдебно решение № 15600/16.12.2020 г. по адм. д. № 12570/2019г. на ВАС е отменена заповед рег. №8121к-5079/19.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, с която временно е

отстранен от длъжност С. Б. Д., на основание чл.207, ал.1, т.1, ал.2, във връзка с чл.214, ал.2 от ЗМВР, при което налице първата предпоставка по чл.1, ал. 1 ЗОДОВ.

С отмяната на процесната заповед възниква правото на ищеца да получи обезщетение за понесените от него вреди. Отстраняването от длъжност е признато за незаконосъобразно с влязло в сила на 16.12.2020 г. съдебно решение.

Видно от приложеното по делото Удостоверение от НОИ (л.102), за времето на отстраняване от длъжност, до прекратяване на служебното правоотношение, ищецът не е получавал възнаграждение и не работил по друго служебно или трудово такова.

При тези обстоятелства съдът приема за безспорно установено, че същият е претърпял имуществена вреда, равняваща се на неполученото основното месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения за прослужено време, за работа при специфични условия и за изпълнение на специфични служебни дейности. Последната е в пряка причинна връзка с постановения незаконосъобразен акт.

Съгласно чл. 239, ал. 1 от ЗМВР, обезщетенията се изплащат на база месечно възнаграждение, определено към датата на прекратяване на служебното правоотношение, респ. на отстраняване от длъжност или на установяване на събитието по чл. 238, което включва: основно месечно възнаграждение, допълнително такова за прослужено време, възнаграждение за работа при специфични условия, такова за изпълнение на специфични служебни дейности и за научна степен.

От заключението на съдебно-икономическата експертиза, което съдът кредитира с доверие, като добросъвестно и компетентно, се установява, че размера на обезщетението за 1 месец: 937,00 лв. + 374,80 лв. + 112,00 лв. = 1423,80 лв., съобразно представената платежна бележка от месец на обработка при основна заплата 937 лева. Съдът съобрази и че лицето е в отпуск по болест до 30.01.2017 г., поради което обезщетението следва да се изчисли за периода от 31.01.2017 г. до 19.06.2017 г. Предявеният иск се явява частично основателен и доказан в размер на 6604,36 лева, за периода от 31.01.2017 г. до 19.06.2017 г. (моментът на прекратяване на служебното правоотношение). До 31.01.2017г. ищецът е бил в болнични и това е причината да не се явява на работа, като за този период е получил следващото се обезщетение за временна неработоспособност. В останалата част над 6 604,36 лв. до 9110,76 лв., искът се явява неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

В полза на ищеца следва да бъде присъдена и законната лихва за забава върху тази сума, считано от 16.12.2020 г. - датата на влизане в сила на № 15600 от 16.12.2020г. по адм.дело № 12570/2019г. на ВАС, петчленен състав – II колегия до окончателно и изплащане.

По изложените съображения съдът намира, че са налице основанията за уважаване на исковата претенция. Искът е частично основателен и следва частично да бъде уважен по отношение на ответника МВР, поради това, че са налице предпоставките по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Искът насочен срещу ответника СДВР е неоснователен и следва да бъде отхвърлен изцяло поради липса на материално правна и процесуално правна легитимация. Незаконосъобразният административен акт, от който ищецът претендира обезщетение, е издаден от министъра на вътрешните работи, поради което надлежна страна в производството по ЗОДОВ е МВР, а не СДВР. СДВР, която е самостоятелно юридическо лице, не може да носи отговорност за незаконосъобразен административен акт, издаден от министъра на вътрешните работи, който като административен орган е в структурата на МВР.

С оглед изхода на спора в тежест на ответника МВР следва да бъдат възложени направените от ищеца разноски.

Съгласно чл. 10 ал. 3 ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр. 43 от 2008 г., в сила от 30.05.2008 г., доп. - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

В случая ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на 10,00 лева, които с оглед посочената разпоредба му се дължат в пълен размер, дори и при частично уважаване на исковата претенция. МВР следва да бъде осъдено и да заплати възнаграждение за вещо лице в размер на 350 лева. Видно от представеният договор за правна защита и съдействие от 18.01.2021г. (л.104) ищецът е заплатил възнаграждение за един адвокат в размер на 1100 лева. Размерът на адвокатското възнаграждение, изчислено съразмерно на уважената част е 660 лв., предвид разпоредбата на чл.8, ал.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. С оглед изхода на делото на ищеца, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ следва да бъдат присъдени разходи в размер на 10 лв. държавна такса, 660 лв. адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от исковата претенция и 350 лева разноски за вещо лице, или общо 1020лв.

Съгласно чл.10 ал.4 (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

Процесуалния представител на ответната страна МВР не е направил искане за присъждане на разноски, поради което не следва да му бъдат присъждани такива.

Искане за разноски е направено от процесуалния представител на ответника СДВР, спрямо който искът е неоснователен. На осн. чл.10, ал.4 ЗОДОВ на този ответник, се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение. Законодателят е определил, че размера на това възнаграждение се определя по реда на чл. 37 от ЗПП, във връзка с НПП. Съгласно чл. 24 от Наредбата за правната помощ, по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв., а по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. В случая, ще следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100, 00лв, платими от ищеца.

Воден от изложените съображения Административен съд София - град, I отделение, 4 - ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на С. Б. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] сумата от 6 604,36 лв. (шест хиляди шестстотин и четири лева и 36 стотинки), претърпени

в периода 31.01.2017 г. до 19.06.2017 г. - представляваща обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху същата, считано от 16.12.2020 г., до окончателното изплащане на сумата, произтичащи от отмяната на заповед №8121К-5079/19.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи.

ОТХВЪРЛЯ искът за имуществени вреди в частта над 6 604,36 лв. до 9110,76 лв., и в частта за периода от 19.12.2016г. до 31.01.2017г., ведно със законната лихва, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на С. Б. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] сумата от 1 020,00(хиляда и двадесет) лева, представляващи разноски по съдебното производство.

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявеният от С. Б. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Столична дирекция на вътрешните работи иск за обезщетение в размер на 9 110,76лв., ведно със законната лихва, за период от шест месеца от отстраняването му от служба със Заповед № 8121К-5079 от 19.12.2016г. на министъра на вътрешните работи, като неоснователен, поради липса на пасивна материално правна и процесуална легитимация.

ОСЪЖДА С. Б. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], жк М., [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.

Решението подлежи на обжалване от страните пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: